

ZAAKENPARTNER

TEKST: MARIËLLE WOPEREIS. FOTOGRAFIE: TOUSSAINT KLUITERS

Naam: U-Center Personal Recovery
Ligging: 210 meter boven NAP, Epen, Zuid-Limburg
Website: www.u-center.nl
Capaciteit (aantal bedden): max. 50 patiënten
Personeel: ca. 95 medewerkers = 50 fte

Antoon van Balkom
over Jeroen Fisser:

“Jeroen doet alles
op gevoel”

“Jeroen heeft op z'n vijftigste zijn aandelen in het textielbedrijf van zijn familie verkocht en een sabbatical genomen. Omdat hij toen veel vaker thuis was, ontdekte hij dat zijn vrouw elke avond dronken naar bed ging. Hij heeft hulp voor haar gezocht. Onvermoeibaar, want Jeroen is een enorme doorzetter. In Nederland lukte het niet. Uiteindelijk zijn ze in Duitsland terechtgekomen, bij de Oberbergkliniek. Zes weken later was zijn vrouw 'droog', en dat is ze nog steeds.

Ik was gefascineerd door haar snelle *U-turn*. Jeroen en ik vonden het allebei gek dat zulke kortdurende interventies in Nederland niet werden aangeboden. Onze slotsom: wat er niet is, dat gaan we halen!

Jeroen dacht toen nog dat privéklinieken in Nederland niet waren toegestaan, maar ik wist dat de wet net was veranderd. Privatisering was begin 2000 een modewoord. Aanvankelijk hebben we geprobeerd het concept van de Oberbergkliniek naar Nederland te halen, maar dat is na lange onderhandelingen toch afgeketst. Ik verklaar dat door het verschil tussen *rode* en *blauwe* managers. Rode managers sturen op hun gevoel en zorgen er als laatste voor dat de papieren in orde komen. Blauwe managers willen eerst zeker zijn van alle details om vervolgens een volledig rationale beslissing te nemen. Bij de Duitsers wilde er niet in dat we in Nederland pas een vergunning zouden krijgen als alles verder in kunnen en kruiken

was. Zij wilden éérst die vergunning zien. Dat deed de voorzitter van het Oberbergimperium verzuchten: “Ihr habt ja einen Bananenrepublik!”

Daarna zijn Jeroen en ik op ons eigen kompas verder gevaren. We hebben met zestien of zeventien burgemeesters in Zuid-Limburg om de tafel gezeten en aansluiting gezocht bij de Universiteit van Maastricht voor de wetenschappelijke onderbouwing van ons bio-psycho-sociale behandlingsmodel. We zijn veel met elkaar onderweg geweest en hebben elkaar door en door leren kennen. Jeroen is een rode manager ten voeten uit; hij doet alles op gevoel. In de wisselwerking tussen ons speel ik daarom vaker een blauwe rol, ik geef de randvoorwaarden aan. Maar dat zijn accentverschillen, want de overeenkomsten tussen ons zijn groter. We willen in onze kliniek de hoogst denkbare kwaliteit bieden; daaraan doen we geen enkele concessie. Het moet goed voelen, er moet warmte zijn en empathie. Rijk hoeven we er niet van te worden, en er zijn ook wettelijke bepalingen die dat verhinderen. Zo geldt voor de zorg een zogeheten 'winstklem' waarin is bepaald dat je geen geld aan je private zorginstellingen mag onttrekken. De meerwaarde moeten we altijd opnieuw investeren in het bedrijf. Niet erg. Dit avontuur heeft ons met huid en haar opgeslokt. We mogen er dan uitzien als twee heren in de nadagen van hun carrière – we zijn allebei over de zestig – maar we zijn *fully dedicated*.”

Installatie wetenschappelijke en klinische adviesraad: mei 2008

Samenwerking met Universiteit Maastricht: april 2008

Open sinds: april 2008

Volledige vergoeding zorgverzekeraar:

juni 2009

1ste reünie oud-patiënten: september 2009

Verwelkoming van de 400ste patiënt: december 2009

“Antoon bewaakt de cijfers achter de komma.”

Jeroen Fisser over Antoon van Balkom:

“**T**oen de Duitsers van de Oberberggroep afhaakten, keken we elkaar aan en zeiden: dan doen we het zelf. We zijn allebei stront eigenwijze ondernemers, met veel ervaring en doorzettingsvermogen. Sinds 12 april 2008 zijn we open. Op een van de mooiste plekjes van Nederland, in het Limburgse heuvelland. Verslaafden zijn vaak mensen met een laag zelfbeeld. In een mooie omgeving krijgen ze het gevoel dat ze het waard zijn om hun verslavingsprobleem aan te pakken. Onze kliniek is een voormalig hotel. Het is Feng Shui ingericht, het heeft klasse, maar biedt ook warmte en geborgenheid.

De complete verbouwing heb ik op me genomen. Antoon zag me aankomen soms, met meubels uit een failliete boedel, of met een piano. Wat heeft dat gekost, vroeg hij dan, maar hij liet me de vrije hand. Door de opleiding van mijn vrouw in diverse buitenlandse klinieken heb ik gezien hoe ze het daar aanpakken. In Duitsland kom je in een ziekenhuis, in Engeland kom je thuis. Wij proberen het beste van beide werelden te bieden.

Antoon en ik bezuinigen niet op kwaliteit, terwijl in Nederland luxe in de zorg een beladen woord is. Het lijkt wel alsof er bij voorkeur smaak nog kraak aan mag zitten. Toch hebben we inmiddels met de meeste zorgverzekeraars goede contactenovereenkomsten. Behandelen- en verblijfkosten worden vaak tot wel 100% vergoed. We behan-

delen behalve verslavingen ook burn-out, angst en trauma's. U-Center is een breed spectrum kliniek, onze patiënten leren ook van elkaar. We boeken goede resultaten met kortdurende interventies en snelle re-integratie. Dat is ook ideaal voor ondernemers die helemaal niet zo lang gemist kunnen worden in hun bedrijf. We zijn er trots op dat we geen wachttijd hebben. Er zijn altijd zes of zeven bedden vrij voor crisisopvang. Wij zien beide de grote lijnen, ieder op zijn eigen manier, maar Antoon zorgt ervoor dat de structuur en het management ook in orde zijn, en daarmee ook dat de cijfers achter de komma kloppen. Soms voel ik aan m'n water dat er dingen niet goed gaan. Dan zeg ik 'Toon, ik ruik dat er wat is' en dan vindt hij meestal de onderliggende reden. Soms hebben we hooglopende ruzies, over hele kleine kinderachtige dingetjes. We zijn natuurlijk ook allebei haantjes, die gewend zijn mensen te leiden en dat er dan geluisterd wordt. Dan zeggen we waar het voor ons op staat en kan het vreselijk knallen, maar daarna is het zand erover.

In de begintijd kon Antoon spinnijdig worden als ik m'n gsm niet dag en nacht aan had staan. Dan belde hij op onchristelijke tijden en dan zei ik 'Joh, laat me slapen! Kan het niet wachten tot morgen?' Inmiddels zijn we vergroeid met U-Center en met elkaar. Al die ritjes Amsterdam – Epen – Amsterdam; geloof me, dan leer je elkaar wel kennen.” #

